

Un estiu a l'anglesa

Els cursos a l'estranger costen entre 100.000 i 300.000 pessetes i sovint no serveixen per aprendre l'idioma.

Aprendre anglès és només una bona excusa. A l'hora de la veritat, es fa de tot excepte perfeccionar el domini de la llengua més imperalista de totes les llengües que es fan i es desfan. Malgrat això, l'oferta de cursos d'estiu a Gran Bretanya, Irlanda o Estats Units augmenta cada any. Des de fa setmanes, els diaris van plens d'anuncis que intenten convèncer els pares de la importància d'enviar els fills a estudiar anglès durant les vacances estiuenques. I el cert és que a hores d'ara ja és difícil trobar plaça en un d'aquests cursos que, si els fulletons de propaganda no menteixen, són d'allò més útils per millorar l'anglès, fer amistats per a tota la vida i conèixer una mica de món. Tot plegat, és clar, a canvi d'uns quants bitllets que obliguen a hipotecar per endavant la paga extra del mes de juliol.

"En realitat no vaig aprendre gaire anglès, perquè durant el dia anava a tot arreu acompanyat d'una colla de catalans. Dormia a casa d'una família anglesa i compartia habitació amb un noi de Florència. Amb ell xampurjàvem una barreja de català, espanyol i italià". En Marc té 17 anys i, encara que continua tenint problemes per aprovar l'assignatura d'anglès —"els pares es pensaven que aquest any no suspendria, però em temo que me'n tornaran a quedar per al setembre..."— no li faria res repetir l'experiència de l'estiu passat. "M'ho vaig passar força bé, tot i que als matins havia d'anar a classe. A les tardes vaig tenir temps de jugar a tennis i nadar a la piscina. I un dia a la

setmana anàvem d'excursió". El curset va durar tres setmanes i, comptant el viatge d'anada i tornada, els pares d'en Marc van pagar prop de 200.000 pessetes. "Va valdre la pena —diu ell—, però reconec que vaig practicar poc l'anglès".

La major part dels joves consultats coincideixen a dir que, en aquests cursos d'estiu, l'estudi de la llengua anglesa quedà relegat a un segon terme. De fet, el més important es divertir-se lluny de la vigilància paterna. "Els meus pares no m'haurien deixat anar de vacances sola o amb els meus amics, i en canvi em van animar a anar-me'n a Anglaterra tot un mes", explica l'Anna, de 15 anys. Una amiga seva ens revela que va tornar "bojament enamorada" d'un noi menorquí. L'Anna es ruboritzava lleugerament i prefereix no respondre quan li comentem que, per aprendre el parlar salat, no calia anar tan lluny.

No és gens estrany que unes vacances que teòricament són per a estudiar anglès serveixin per agafar la primera borratxera o per enamorar-se per enèsima vegada. Els més grans són conscients també que n'han de treure un profit lingüístic, però sovint s'adonen que no és fàcil aprendre anglès quan s'està rodejat de gent de totes les nacionalitats (sud-americans, portuguesos, grecs, italians, francesos...) però, paradoxalment, els britànics brillen per la seva absència. Evidentment que hi ha oportunitats de practicar l'idioma, sobretot si s'escull un lloc sense tants estudiants estrangers. Ara bé, tampoc no

es pot pretendre el miracle de parlar un anglès perfecte en quatre o cinc setmanes, sobretot si es parteix d'un coneixement nul de la llengua.

Prop de dues-centes mil persones de tot l'Estat espanyol, la majoria joves d'entre 15 i 25 anys, viatgen cada estiu a Gran Bretanya o a Irlan-

da amb l'objectiu d'estudiar anglès. Els centres d'ensenyament d'idiomes no perden l'ocasió de fer negoci durant el període estiuenc i organitzen estades lingüístiques per a tots els nivells i per a totes les edats. El preu varia segons la durada, el lloc, el tipus d'allotjament i les hores de classe.

Encara que alguns centres anuncien cursos a partir de 50.000 pessetes, és segur que, sumant totes les despeses, el pressupost total no baixa en cap cas de les 100.000. Hi ha escoles que també gestionen el viatge en avió, però la majoria no l'inclouen en el preu. A mitjan de maig ja cal fer

malabarismes a fi de trobar un bitllet per volar cap a terres britàniques els mesos de juliol o agost.

Els cursos d'anglès solen durar de dues a vuit setmanes, i el nombre d'hores de classe setmanals oscil·la entre deu i trenta. A banda de les classes, hi ha la possibilitat de prendre part en diverses activitats esportives, així com de fer excursions en grup.

Les regions del sud d'Anglaterra resulten més econòmiques, però tenen l'inconvenient que a l'estiu es veuen literalment envaïdes per joves estudiants provinents de països llatins. En aquest context, més d'un acaba les vacances sense haver coincidit ni per casualitat amb algú de parla anglesa. Un curs de quatre setmanes a Bournemouth, per exemple, amb 15 lliçons setmanals i allotjament en famílies en règim de mitja pensió, costa un mínim de 102.000 pessetes.

Si realment es vol aprendre anglès a part de relacionar-se, és millor anar a la zona mitjana o alta del país. Però en aquest cas el pressupost es dispara: a la Universitat de Durham, un curs de quatre setmanes costa 180.000 pessetes.

També resulta car fer un curs a Londres, Cambridge i Oxford. Passar un mes en una casa de la capital anglesa, amb 15 hores de classe setmanals, no val menys de 130.000 pessetes. Cal tenir en compte que els centres públics són més assequibles que els privats, encara que en aquests últims hi ha menys alumnes per classe.

Pel que fa a l'allotjament, la convivència amb famílies té un doble avantatge: d'una banda, és més barat que una residència d'estudiants, i de l'altra, és una garantia de poder practicar l'anglès, encara que la conversa no vagi més enllà d'un tímid "good morning" cada matí.

A Irlanda, els centres que es

Anglaterra és la destinació preferida pels catalans.

dediquen als cursos d'estiu per a estrangers tenen un gran prestigi, però l'oferta és més reduïda, el vol amb avió surt més car i l'accent irlandès és un entrebanc afegit per als passerells que amb prou feines saben articular dos mots seguits en la llengua de Shakespeare. El preu mínim per dues setmanes a Dublín ronda les 350 lliures irlandeses (unes 60.000 pessetes).

L'opció d'anar als Estats Units o a la part anglesa del Canadà està guanyant força els últims anys. El viatge és més car, però també és més fàcil trobar un bitllet. A més, ara que anar a Anglaterra és un costum cada cop més estès, els que es volen distingir de la majoria es decanten per fer un curs a l'EUA, que encara sembla un luxe de privilegiats. Els cursos a Nord-amèrica duren entre un i tres mesos. Per un preu mínim de 250.000 pessetes es poden fer 12 hores de classe setmanals, durant quatre setmanes, a Los Angeles, San Diego, Virgínia

o Washington. L'oferta no acaba aquí. Per als qui no els agradi viatjar (o per als qui no puguin estirar tant el pressupost familiar), s'ha inventat una nova modalitat per aprendre anglès sense moure's de casa. Es tracta de reproduir artificialment l'ambient britànic en una granja o un centre especialment condicionat, que pot trobar-se a pocs quilòmetres del lloc habitual de residència. Per exemple, del 2 al 15 de juliol es fan unes "colònies angleses" en una finca situada a 13 quilòmetres de Sant Feliu de Guíxols, que costen 69.500 pessetes per alumne. Així mateix, un "estatge" de 15 dies al Pirineu lleidatà val 63.500 pessetes. Els monitors d'aquests cursos s'expressen únicament en anglès i tots els jocs i les activitats es fan en anglès. En teoria, els alumnes —tots ells catalans, posem per cas— s'han d'interrelacionar sempre en llengua anglesa. Que ho facin, ja és tota una altra història.

Eva Piquer

Treballar d'au pair, una alternativa amb riscos

Al marge dels cursos organitzats, una altra manera d'intentar aprendre anglès sense haver de desembutxacar un bon grapat de diners és el sistema de treball *au pair*. Consisteix a col·laborar en les tasques domèstiques d'una casa i fer-se cura dels nens, a la vegada que es conviu com un membre més de la família i es cobra un petit sou (unes 5.000 pessetes setmanals). El temps mínim d'estada és d'un mes.

A nivell europeu regeixen unes normes internacionals creades pel Consell Europeu de la Joventut, a les quals s'han de sotmetre les agències que es dediquen a coordinar les famílies interessades a tenir una *au pair* i les persones que volen fer aquesta feina. Normalment les famílies només demanen noies, però els nois interessats també tenen alguna possibilitat. Treballar

temporalment com *au pair* a Gran Bretanya no requereix cap permís de treball, però sí que és necessària una carta d'invitació de la família.

Per fer d'*au pair* aquest mateix estiu cal afanyar-se a demanar informació a les agències especialitzades. També és convenient posar-se en contacte amb gent que ja hagi passat per aquesta experiència, que no sempre deixa un bon record. En alguns casos, les famílies fan treballar més del compte i no hi ha ni un minut lliure per aprendre anglès, encara que el contracte fiqui ben clar que és perfectament compatible la feina d'*au pair* amb un curs d'idiomes i fins i tot amb altres activitats. Sigui com sigui, és prou clar que aquesta feina no deixa temps per dedicar-se a festejar, ni permet conivir i esplaiar-se amb gent de la mateixa edat.